

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' תצוה ח' אדר א' תשס"ה

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 246

פנינים יקרים

ואתה תצוה את בני ישראל וגו' (כ"ז, ב) ואתה - כשאתה מתפלל, ראשית דבר תצוה את בני ישראל משמעו לשון צוותא תחבר את עצמך עם כללות כל בני ישראל...

ואתה תצוה את בני ישראל וגו' (כ"ז, ב) אפילו אתה גדול בתורה גדול בחכמה מצוה עליך לצוות ולהזהיר בטוב - ואל תאמר הלא טוב לי להיות בתדירי בסוד המחשבה מרוממותו וגדלותו יתברך, מה לי לצאת ממחשבה כזו אל בחינת הדבור.

כתית למאור (כ"ז, ב) הנה המצוה היה רק להדליק בלילה והקב"ה הראה חיבתו בנר המערבי שלא נכבה (שבת כב) לרמזו כמו שהשמן צריכים ישראל לעשות כתית למאור, והיינו במסירות נפש כמו השמן שנשרף בהאור, אך הקב"ה יסייענו בחיים בבחינת רצוא ושוב כמו שהיה במנורה בנר המערבי. (דברי חיים)

ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך (כ"ח, א) משה היה נוטה להתבודדות, אהרן היה מעורב עם הבריות ורודף שלום. אמר הקב"ה למשה הקרב עצמך אל מדת אחיך אהרן ותתקרב יותר אל העם כראוי וכיאה למנהיג העם.

ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך (כ"ח, א) לא לרוממו לא לנשאו אלא לקרבו. לא מורם מעם צריך המנהיג להיות אלא קרוב לעם, בתוך העם.

ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך ולתפארת (כ"ח, ב) לשאת בגדים המשובצים בזהב ואבנים טובות, בגדים שהם לכבוד ולתפארת ובכל זאת לא ליפול בגאווה, לא להסיח את הדעת שהם בגדי קודש. - זו היא מדרגה נעלה שאהרן היה מוכשר לזה.

חשן משפט ... (כ"ח, ט"ז) אבני החשן חלקן היו יקרות וחלקן זולות, לרמז יחס שוה לדין פרוטה כמו לדין מאה. (העקדה)

שפה יהיה לפיו (כ"ח, ל"ב) 'שפה' בגמטריא 'שכינה', שיתפלל תמיד על צער גלות השכינה. (תפארת שלמה)

שנים ליום תמיד (כ"ח, ל"ח) אדם מישראל צריך שישא בלבו שני תמידים, שוית' ה' לנגדי תמיד, חטאתי נגדי תמיד ...

כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם (ל"ג, י"ב) פקודיהם תרגום של מצוות, ר"ל כשתרצה לישא את ראש בני ישראל תזכור מצוותיהם. ויש לפרש פקודיהם מלשון חסרון ר"ל כשתרצה לישא את ראש בני ישראל אמור להם חסרונותיהם והוכיחם והכלימם, ושניהם אמת. דהיינו בפני השי"ת צריך להזכיר מצוות וזכויות של ישראל, ובפני עם בני ישראל צריך להוכיחם ולהכלימם כאשר אתם בני א-ל חי איך לא תבושו וכו'.

כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם (ל"ג, י"ב) היינו אם תשא ראשם היינו מדת מלכותו יתעלה שהוא עטרה על ראשנו, לפקודיהם היינו שיש בו איזה חסרון ח"ו, היינו מחמת שיש למטה איזה חסרון אזי תראה להרים הגוף אל הראש, ונתנו איש כופר היינו שימסרו נפשם לה' ואז יתמלא השם ויתמלאו כל החסרונות.

ונתנו איש כפר נפשו ... ולא יהיה בהם נגף (ל"ג, י"ב) כשיתנו כל אחד את נפשו לכופר, אזי לא יהיה בהם נגף...

העשיר לא ירכה והדל לא ימעט (ל"ג, ט"ז) כלומר העשיר האמיתי במצות ומעש"ט הוא מי שאינו מרכה ולא מגדיל את מעשיו ושואף תמיד לעשות יותר ויותר. והדל לא ימעט זה אשר לא ימעט ולא יקטין את מעשיו וגם אם הם מעט הוא מסתפק ומתגאה בהם. ולכך הוא נשאר דל ממצוות.

מחמת שבירת הלוחות יש קושיות. ובלא זה היה רק הלכה למשה מסיני, ומה נמשך כל הקושיות על הצדיקים הכל הוא משבירת הלוחות.

שיחת הרא"ש ז"ע"א פירש"ל לך לך תפ"ל. יאסר ע"י הר"ג"א.

הרועה הנאמן שכל דור

ובהו שלפני בריאת העולם... בזה שר"ע קבל את היסורים באהבה הגיע לתוהו ובהו שלאחר הבריאה ונהיה בטל ומבוטל לרבש"ע בבחינת: בהמות הייתי עמד, כך שבטל את כל האנושיות שלו. וזהו יצאה נשמתו ב"אחד" דהיינו שהנשמה שלו יצא ונהיה בחינת: בהמות הייתי עמד, וממילא נשמתו התחברה אל הקב"ה להיות אחד כמו התוהו ובהו שלפני בריאת העולם.

כשמגיעים לבחינת: בהמות הייתי עמד, נמצאים עם הרבש"ע כגמול עלי אמו וכו', בדומה לבהמה המתרפקת אל האדון שלה. (בדומה לכתוב: ידע שור קונוה וחמור אבוס בעליו - ישעיהו א) אלא שיש לו הפחד האמיתי שמא לא יפחד מדבקות בורא. הפירוד יתבטא בזה שעלול להרגיש את הכאב שיש בסבל, כי בזמן שדבק בהש"ת בדבקות מוחלטת אינו חש בכאבים, כמו שהקב"ה לא מרגיש כאב כי מה שייך אצלו הרגשת כאב הלא הוא יחיד בעולמו. ואם האדם נמצא בבטול ובהתפשטות הוא גם יחיד בעולמו, בבחינת: יצאה נשמתו באחד. כל תענוג העולם הזה הוא בזה שהרבש"ע ברא בעולם אמצעים רבים שישמשו דוגמאות שבהם יהי ניתן להשיג בהשגחת הבורא ברוך הוא. השגות בורא העולמים הוא בזה שמרגישים שהקב"ה נעלם מכל הרעיון והכל מציאות הבורא ברוך הוא. הרגשה זו היא בעצם בחינת יצאה נשמתו באחד מפני שהאדם ביטל את כל ההרגשות שלו כלפי הרבש"ע.

כשהאדם עומד בבחירה ונמצא במצב של קבלת יסורים באהבה [כמו ר"ע מסרקות של ברזל] אזי נמצא בפחד שלא להנתק מהמציאות הזאת, כי המח כ"כ בצמצום שלא יכול לתפוס לגמרי מתי עלולה דבקות בורא להפסק, ולכך צריך להיות כל הזמן בסכנה. הסכנה צריכה להיות יותר חזקה מהצמצום בה האדם נמצא

דוד המלך ע"ה אמר טוב לי כי עוניתי למען אלמד חקיד (ותהלים קי"ט) הסבל הוא חלק בלתי נפרד מחיי היום יום, אמנם לא כולם מרגישים בסבל. יש המנסים לדחות את הסבל ואינם יודעים שדוקא על ידי זה שמנסים לדחות את הסבל הם מגבירים את הרגשת הסבל יותר ויותר, לעומת זאת יש המקבלים את היסורים באהבה אלא שמבקשים מהרבש"ע שיהיה להם כח להחזיק מעמד בסבל ולהמשיך בהתקשרות בורא. הבקשה שלהם דומה לבקשת דוד המלך ע"ה: רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו (שם ל"ב) כי באם הסבל בא בשטף לא מתאפשרת לאדם לחוש שנמצא בחיק של האמא [כמש"כ כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי (שם קל"א)] וכן מחמת השטף מים רבים אינו יכול לחוש שהוא בבחינת: בהמות הייתי עמד (שם ע"ג).

תלמידי רבי עקיבא ע"ה ראו איך שהרומאים סורקים את בשרו של ר"ע במסרקות של ברזל והוא מקבל עליו עול מלכות שמים בשלות הנפש כמו שעסוק באיזה "שעשוע", מפני שהיה כ"כ מופשט עד שלא הרגיש את הגוף כלל. התלמידים שאלו את רבי עקיבא "עד כאן" כלומר כל כך אתה צריך לסבול, ור"ע ענה שאינו מרגיש כלל בסבל כי מקבל עליו עול מלכות שמים מתוך אהבה, וממילא הוא בחיק האמא - בטל במציאותו אל הש"ת, ולכך לא הרגיש כלל ביסורים.

הקב"ה אמר אל עשרה הרוגי מלכות אם לא תקבלו את היסורים באהבה אחזיר את העולם לתוהו ובהו. כוונת הדברים הקב"ה אמר לר"ע (ולעשרה הרוגי מלכות) אם אתם מקבלים את היסורים באהבה אזי אתם מגיעים לתוהו ובהו שלאחר בריאת העולם שהוא בבחינת מה אנוש כי תזכרנו (שם ח) אבל אם לא תקבלו את היסורים באהבה אתם תצטרכו לחזור לתוהו

לכן צריכים להכנס עמוק בסכנה שלא לאבד שמץ מדבקות הבורא, ולכך צריך לראות את עצמו כמו האחד הטובע בים שאז המחשבה אינה על הסיפוקים ותחושות הטובות אלא על המציל. ואז מגיע לדבקות בורא בצורה מוחלטת מבלי להתפס בתחושות עצמיות העלולות להכניס אותו אל הגאווה ולאבד עי"א את התקשרות בורא.

הדור שלנו נמצאת במצב ירוד מאד, ובזה שנהיה מאוחדים יחד בעבודת הצדיקים נוכל להשפיע גם על הדור. הכלל הוא שכל צדיק צריך להתחבר לאלו שהם בירידה על מנת להעלותם. כמו שחובת כל אחד לדאוג על עצמו שעליו לעבוד את השי"ת כך צריך לדאוג שהדור יעבדו אתו ביחד. ואם אין השפעה של הדור יש גם קושי לצדיק לעמוד בפני עבודתו בקודש. ולכך אמר הקב"ה למשה "לך רד" כי בשעה שהדור ירד לשפלות כזאת לא יכול להיות שמשא רבינו ישאר במדרגה הגבוהה שלו. והיה מוכרח לרדת מגדלותו שלא יהיה באותו משה רבינו...

כשמשא רבינו היה בירידה היה במצב של אינו מציאות כלל דהא תפקידו של משה הוא להיות הרועה הנאמן. ומתי יכול להיות הרועה הנאמן בזמן שהצאן בשלמות. והיות והצאן בבחינת "עגל" ואינם צריכים לכוה מנהיג אין רועה. והוא לך רד מגדולתך דהלא נחית כצאן עמך ביד משה ואהרן וכשאין עמך אין משה (ואהרן) ומכיוון שמשא שקול כנגד כל ישראל. לכן כשירדו ישראל אין כנגדם משה שהוא בחינתם... משה רבינו מחמת האהבה הגדולה שהיה לו אל העם היה מוכן להתחבר לעם בתוך מצבם הירוד. כי הצאן צריכים רועה לפי דרגתם [בלי שיקרן אור פני משה כפי שקרה מיד לאחר חטא העגל ונמשך מתי שיש הסתר פנים בכל תקופות הגלויות]. מה עשה משה רבינו ע"ה באותה תקופה? הביא את בני ישראל להיות באחדות! וזכו ירדה שכינה על עם ישראל - לאחר שנצטוו על הקמת המשכן כמו שכתוב

להיות יותר חזקה מהצמצום בה האדם נמצא (מחמת דבקותו בהשי"ת) כדי שישאר הלאה באותו מצב של קבלת יסורים באהבה, דבקות בורא בבטול העצמי המוחלט.

הרגשת הסכנה דומה לאדם הטובע בים שאינו חושב על גלי הים אלא על המציל. כי בהסתכלותו על גלי הים הסוערים הוא רואה איך שכשלו כוחותיו וממילא התקוה להנצל הוא רק ע"י המציל. כך האדם צריך לעבוד את השי"ת מתוך הסכנה הרואה את עצמו הנה הוא טובע וכשלו כוחותיו והוא מחכה למציל האמיתי שהוא מציאות הבו"ה. וכשהאדם מגיע לתחושת הסכנה באין אונים אז הוא בבחינת יצאה נשמתו באחד שהוא הבטול המוחלט אל הרבש"ע כמו הטובע בים שנדבק במציל.

בעצם הטובע בים (במשל הנ"ל) הוא בבחינת מסרקות של ברזל והמציל הוא בבחינת דבקות בורא. אלא כדי להיות בדומה לרבי עקיבא צריכים להיות במצב שלא להרגיש כלל שנמצאים במסרקות של ברזל מחמת דבקותו בהשי"ת. ובחינת טובע אצל ר"ע היא שלא יאבד את ההתקשרות בורא המאלצת אותו להרגיש בסבל של מסרקות הברזל. נמצא שאפילו בדרגת רבי עקיבא שלא הרגיש בסבל של מסרקות הברזל. עדיין נמצא במצב של יסורים והוא בפחד שיתפס אצלו מדת הגאווה.

הלא ידוע כשהאדם נכנס לעבודת הבורא עומד בפני בחירה של גאווה או להיפך שברון והאדם צריך לתפוס את מושכות הבחירה כדי שיביאנו אל דבקות בורא בזה שנמצא בשפלות עצמי ובתחושת הסכנה מפני הכשלון, והנה הבחירה מביאה אל הסכנה שלא לאבד את השניה של "אין עוד מלבדו" וכמ"ש והחכמה מאין תמצא. כי רק במצב של אין מוחלט ניתן להיות דבוק בהשי"ת, משא"כ כאשר חסר משהו מן המשהו מתחושת ה"אין" קל מאד בנשימה אחת להנתק מיחוד קוב"ה ושכינתיה בחדא שלים.

משה ואהרן, בבחינת שכינתא בגלותא ואז בני ישראל נהיים בבחינת כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי. בזה שכל אחד בשרשו נדבק בצדיק שהוא עבורו בחינת משה רבינו.

כל אחד לפי שרשו נדבק בצדיק אמת שלו כמו שבדורות הראשונים היו האבות הקדושים ושבעת הרועים וכמו שהיו בדורות האחרונים ר"ע רשב"י הבעש"ט, אלו ואלו דברי אלקים חיים, וכמו שיש שבעים פנים לתורה יש לכל אחד השורש שלו, ומי שעובד את ה' יודע ומתגלה לפניו באמונה איזה צדיק הוא השורש שלו. אמנם כדי שלא להכנס למצב של גאווה עליו לזכור את הדוגמא של הטובע איך שאינו שם לב לגלים הסוערים אלא שכל מחשבתו הוא אל המציל, לעניינינו המציל הוא הצדיק אשר מביאהו אל דבקות בורא, מתוך אחדות אמיתי.

(שמות כ"ה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, דהיינו בתוך בני ישראל.

בתקופות הגלויות אנו מאבדים את הקשר עם צדיקי הדור כי הם בהכרח חייבים לרדת מגדולתם. אבל אם נשתדל להיות באחדות אזי הקב"ה יגלה לנו את הצדיק האמיתי אשר אליו נתקשר וממנו נקבל עצות בעבודת השי"ת. בכל דור יש ניצוץ של משה רבינו והוא המנהיג שלנו שנותן לכל אחד את המחשבה הנכונה בעצם, כמו שמשה רבנו מקבל ההנהגה הישירה מהשי"ת כך בני ישראל מקבלים ההנהגה הישירה מהרבש"ע. ומה שצריכים את הצדיק הוא כדי שילמד אותם איך להיות דבוקים בהשי"ת ואיך להיות באחדות.

האדם הולמד מהצדיק איך להיות באחדות ואיך להיות דבוקים בהשי"ת. נהיה אח"כ בבחינת משה רבנו, ונהיה בבחינת נחית כצאן עמך ביד

שהשמחה במעונם

הר"ר גדליה סגל ומשפ' להולדת בן לנין
הר"ר אברהם משה קיפר ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר שמעון פריינד ומשפ' להולדת הבן
הר"ר ישעי' קרויס ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר משה הופמן ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר משה תופיק ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יוסף ויסברג ומשפ' לנשואי הנכד
הר"ר מרדכי ויסברג ומשפ' לנשואי הבן
הר"ר ישעי' גליק ומשפ' לנשואי הנכד
הר"ר יוסף שלמה גליק ומשפ' לנשואי הבן
הר"ר יצחק שוקרון ומשפ' לנשואי הבן
הר"ר מרדכי ליברמן ומשפ' לנשואי הבן
הר"ר נחום גולדרינג ומשפ' לנשואי הבת
הבה"ח מאיר ליברמן לנשואי

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' שני 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 פקס
ת.ד. 5080
ירושלים 91050